

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesarbeitsgericht (Duitsland) op
26 februari 2021 — LB / TO**

(Zaak C-120/21)

(2021/C 182/53)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesarbeitsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: LB

Verwerende partij: TO

Prejudiciële vraag

Verzetten artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd en artikel 31, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich tegen de toepassing van een nationale bepaling als § 194, lid 1, juncto § 195 BGB [(burgerlijk wetboek)], op grond waarvan het recht op jaarlijkse vakantie met behoud van loon verjaart na een reguliere termijn van drie jaar, die onder de in § 199, lid 1, BGB genoemde voorwaarden ingaat aan het einde van het vakantiejaar, wanneer de werkgever de werknemer niet daadwerkelijk in staat heeft gesteld om het recht op vakantie uit te oefenen, door hem uit te nodigen zijn recht uit te oefenen en hem te wijzen op het mogelijke verval van dat recht?

⁽¹⁾ PB 2003, L 299, blz. 9.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lietuvos vyriausiasis administracinis
teismas (Litouwen) op 26 februari 2021 — Get Fresh Cosmetics Limited / Valstybinė vartotojų teisių
apsaugos tarnyba**

(Zaak C-122/21)

(2021/C 182/54)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Get Fresh Cosmetics Limited

Verwerende partij: Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 1, lid 2, van richtlijn 87/357/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 25 juni 1987 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende artikelen die door een misleidend uiterlijk een gevaar vormen voor de gezondheid of de veiligheid van de consument, aldus te worden uitgelegd dat deze bepaling de in lid 1 van dit artikel bedoelde artikelen definieert als artikelen die, hoewel zij geen levensmiddelen zijn, een vorm, geur, kleur, aanzien, verpakking of etikettering hebben dan wel van zodanige omvang of grootte zijn, dat verwacht kan worden dat consumenten, met name kinderen, ze verwarren met levensmiddelen en ze daardoor in de mond steken, opzuigen of inslikken, terwijl dit volgens objectieve en onderbouwde gegevens het gevaar kan opleveren van onder meer verstikking, vergiftiging, perforatie of verstopping van het spijsverteringskanaal?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, rust de desbetreffende bewijslast dan op de bevoegde toezichthoudende autoriteit van de lidstaat?

⁽¹⁾ PB 1987, L 192, blz. 49.

Hogere voorziening, ingesteld op 26 februari 2021 door Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 16 december 2020 in zaak T-541/18, Changmao Biochemical Engineering/Commissie

(Zaak C-123/21 P)

(2021/C 182/55)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (vertegenwoordigers: K. Adamantopoulos, dikigoros, P. Billiet, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA en Caviro Distillerie Srl

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 16 december 2020 in zaak T-541/18 vernietigen;
- de door rekwirante in het kader van haar beroep bij het Gerecht geformuleerde vorderingen toewijzen en de bestreden verordening⁽¹⁾ op grond van artikel 61 van het Statuut van het Hof van Justitie nietig verklaren voor zover zij betrekking heeft op rekwirante of, subsidiair, in haar geheel nietig verklaren, en
- verweerster en interveniënten verwijzen in rekwirantes kosten die verband houden met deze hogere voorziening en met de procedure bij het Gerecht in zaak T-541/18, of
- subsidiair, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor een uitspraak over bepaalde dan wel alle door rekwirante aangevoerde middelen, voor zover de stand van de procedure dit rechtvaardigt, en
- de beslissing omtrent de kosten aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel: het Gerecht heeft in de punten 64, 65 en 74 van het bestreden arrest blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de rechtmatigheid van op grond van artikel 2, lid 7, van de basisverordening⁽²⁾ vastgestelde Unierechtelijke handelingen niet kan worden getoetst aan het Protocol inzake de toetreding van de Volksrepubliek China tot de Wereldhandelsorganisatie (hierna: "Toetredingsprotocol"). Subsidiair heeft het Gerecht in het bestreden arrest blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door niet te erkennen dat artikel 2, lid 7, van de basisverordening een uitzondering op artikel 2, leden 1 tot en met 6, van de basisverordening vormt die concreet enkel mag worden toegepast op invoer uit China in de Europese Unie overeenkomstig paragraaf 15, onder a), ii), en d), van het Toetredingsprotocol zolang deze bepalingen van kracht zijn. Doordat de Commissie in het geval van rekwirante Argentinië als referentieland heeft gebruikt, heeft zij zowel het Unierecht als het recht van de Wereldhandelsorganisatie geschonden. Deze benadering heeft ertoe geleid dat de Commissie een zeer hoge dumpingmarge voor rekwirante heeft vastgesteld, terwijl er geen enkele dumpingmarge zou zijn geweest indien de Commissie in de plaats daarvan artikel 2, leden 1 tot en met 6, van de basisverordening op rekwirante zou hebben toegepast.